Нарешті я знайшов отчизну,
де хоч напишуть в головах
без помилок моє найменння —
як хто, звичайно, похова.

Земля ця прийме, як скарбона,
мене, коли настане "авс",
воєнний гривеник залізний —
кому він і навіщо здавсь?

Залізні персні теж не в моді,
Хоча слова на них святі:
"наш край", "права"... Війна триває.
В ціні каблучки золоті.

Я довго, довго був самотній,
а там зійшовся з багатьма;
"Будь сам",— вони мені сказали.
Я з ними, може б, щастя мав.

Даремно жив я на цім світі,
бо дався дурням одурить,
це й сам тепер я добре бачу;
а вмру — кому яка користь?

Відколи сам себе зазнаю,
я завжди йшов на ураган.
Завдав я лиха — правда, смішно? —
не більш, ніж сам добувся ран.

Як гарно навесні і влітку,
ще краще восени, взимі
тому, що не собі, лиш людям
кутка надіється й сім'ї.